

AYDENİZ DÖNGÜSÜ

Gamze Aydeniz

 epsilon®

İdoliüm Michael Jackson ve tüm parlayanlarıma...

Good art never dies/İyi sanat asla ölmez

20 YIL ÖNCE

Hamileydi. Sokağın başında durmuş önündeki yolun iki tarafında uzanan büyük ve küçük, güzel evlere bakarken içindeki küçük varlıktan başka hiçbir şey hissetmiyordu. Güçlkle atan kalbi, rahmindeki parıltıdan güç alıyordu ne zamandır ama şimdi zamanın bir önemi yoktu. Başını gökyüzüne doğru kaldırarak derin bir nefes çekti içine. Havanın ve gökyüzünün bir önemi olmadığını anlamıştı. Kendisi için yazılan sonun başındaydı. Kirli, modayla alakası olmayan ve yırtıklarla dolu pantolonunun cebinden boş eliyle bir fotoğraf çıkardı. Şimdiye kadar ayakta kalmasına yardımcı olan sadece bir kâğıt parçasıydı. Bu fotoğraf olmasaydı bebeği onun içinde bu kadar büyüyemezdi.

Her şeye rağmen kendisine umut ışığı olan bebeğini karnının üzerinden okşadı. Derisinin üzerinden ona dokunurken parmakları karıncalanıyordu. Bunu ona yapmak istemiyordu ama yaşamadığını hissediyordu artık. Bir fotoğrafa, bir sokağa baktı. Ne olursa olsun buraya bir daha gelmeyeceğine yemin etse de kendini burada bulmuştu genç kadın. Son bulması gereken yer burasıymış gibi... Evine giden sokağın başında çekilmiş fotoğrafı bu sefer cebine koymadı. Fotoğrafın hafif esen rüzgârla birlikte kaybolmuşluğa adım atmasına izin verdi. Hava kapalıydı. Gökyüzü beyazları kıpkırmızı olmuş gözleri kadar kara, bulutlar kalbinin üzerindeki sis perdesi gibi yoğundu.

Rüzgâr sokak kokan saçlarını havalandırırken evlerinin olduğu yere doğru yürümeye başladı. Elindekinin ağırlığını çok görmedi kendine. Başına ne geldiyse hak etmişti. İsyân ve yakarış yoktu bu saatten sonra. Gri yolda duracağı son yere geldiğinde evinin önündeydi. Hiçbir şey değişmemişti. Kendinden başka her şey aynıydı. Yaptıklarından pişman olduğu günden beri gecelerini kâbusa çeviren anıları şimdi gerçeklik kazanmış gibiydi. Anılarındaki kız bakışlarını kilitlediği iki katlı evin kapısını sertçe açıp hiddetle kendini dışarı attı. Annesiyle babası arkasından çıktığında onların yüzüne bakmadı bile. Kolundaki çantayı taşımak ve bir an önce oradan uzaklaşmakla ilgileniyordu.

“Kızım, ne olur azıcık dur. Bak biz sana hayır demiyoruz. Sadece biraz daha bekle. Evleneceğin insanı tanı. Emin ol,” demişti annesi gözlerinden yaşlar akarken. Babası ise annesinden daha arka tarafta elleri arkasında birleşmiş vaziyette duruyordu. Kızının gitmesini istemediği gözlerinden belli olan adam güçlü duruşunu kaybetmek üzereydi. Genç kadın o manzarayı hatırlayınca kendinden bir kere daha nefret etti.

“Ben eminim ama siz işi yokuşa sürmeden rahat edemezsiniz tabii! Bir türlü rahat bırakmadınız beni. Gidiyorum ben,” demişti o zaman. Şimdiyse gözlerinden yaşlar akarken “Aptal,” diye fısıldadı şimdi bitmiş benliğine. Artık ne konuşmaya hakkı vardı ne de ruhundaki bu izlerle yaşamaya. En vahimi de umudunu kaybetmişti. Bir şeylerin iyiye gideceğinin düşüncesi bile imkânsızdı. Ailesi onu kabul etmezdi artık. Yoğun bir vazgeçmişliğin pençesinde, artık kurtulması mümkün değildi.

“Pelin!” diye gürlendiğini hatırlıyordu babasının. “Annemi dinle. Ayıp ediyorsun. Bizi haksız yere ezip geçersen bir daha buraya gelemezsin.” Ezip geçmişti. Bir sürü hakaret yağdırarak terk etmişti ailesini bir hiç uğruna. O gün başlamıştı cezası. Adı kadar emin olduğu adam ilk geceden sahip olup tüketmişti genç kızı. Ne kötü bir deneyimdi... Diğer deneyimleri de pek iyi

sayılmazdı. Birkaç defadan sonra bir daha birlikte olmak istememişti adam. Onu kulübeden bozma bir çatının altına soktuğunda pişmanlık Pelin'in her hücreğine yayılmaya başlamıştı. Aç, susuz, beş parasız kaldığı günlerde bile bir defa olsun gidememişti evine. Babasının sözleri kulaklarında yankılanırken nasıl giderdi? Hangi yüzle?

Hamile olduğunu öğrendiğinde kovmuştu adam onu. Pelin'in hiçbir ihtiyacını da karşılamamıştı üstelik. Elinde sıfırlar kol gezerken yine de hayata tutunmaya çalışmıştı. Bebeği içindi her şey. Başaramamış, aylar geçtiğinde bile kendini koruyamayarak evsizlerin ileri derece tacizine uğramıştı. Her şeyi kaldıracabilirdi belki ama bunu unutamıyordu. İyice şişmiş karnına rağmen itildiği yerden saçına bulaşan çöplerin kokusu burnuna doluyordu durduk yere. Yaptıklarından, yaşadıklarından iğreniyordu. Demirin eline verdiği ağırlığı hissetmeye başlamıştı ki evin kapısı açıldı ve annesiyle babasının özlediği yüzlerine baktı. Ah işte bu, her şeye değerdi! Onları görmek ateşler içindeki ruhunu göğe yükseltiyordu sanki.

Babası Çağdaş Bey formundan hiçbir şey kaybetmemişti. Heybetli görüntüsü Pelin'in tam hatırladığı gibiydi. Sadece onları bıraktığı yedi ay öncesine göre dökülmüştü saçları. Pelin içlice ağlamaya devam etti. "Harika görünüyorsun baba," diye fısıldadı kendi kendine. İlk önce babası gördü onu. Adamın koyu kahve gözleri sarsıcı bir şokla kocaman açılırken bakışlarını Pelin'in annesine çevirdi. O da hiç değişmemişti. Kahverengi saçları omuzlarından aşağı sarkıyordu. Ela gözleri gözyaşlarından parıl parıldı.

Pelin hiçbir şeyin değişmeyeceği kadar kısa bir sürede başına gelenlere ve hayata anlam veremedi o an. Birden bütün havası değişti. Onları da görmüştü, daha ne bekliyordu? Annesi ve babasının onu böyle gördükleri için şok geçirdiklerini biliyordu. Elindekini henüz görmemişlerdi üstelik. Üzerindeki kot neyse de şişmiş karnını kapatmayan çöp sularının kurumuş lekelerinin çokça yer aldığı tişörtü onun bile midesini bulandırıyor.

Bir elini karnının üzerine koyan Pelin, diğer elinde ateşlenmeye hazır olan silahı kaldırıp şakağının biraz önüne dayadı ve anlam veremediği hayata son vermek için ailesinin hareket ettiğini gördüğü an tetiğe bastı. Lanet kurşun her şeyden vazgeçmiş bir ruhun bedenini delip geçerken Pelin son saliselerinde ailesine baktı. Islak gözleri kapanan Pelin'in bedeni gri yolla bir olurken Çağdaş Bey ve Nigar Hanım kızlarını durdurmak için öne doğru uzattıkları kollarıyla bir anda donakaldılar. Az önce olanı idrak edemiyorlardı. Karşılarında bir anda belirip başına silah dayayan kızları mıydı? Nigar Hanım'ın çılgılığı kızın dakikalar önce durduğu sokağın başından duyulacak kadar güçlüydü. Elleri saçlarının arasına kaymış gözlerini perdelemek istiyor gibi görünürken ağlamaya devam ediyordu.

İlk mantıklı hareketi gösteren Çağdaş Bey oldu. Kızının elinden düşen silahı ayağıyla kenara itip Pelin'i kucağına aldığı anda yoğun koku bir an sendelemesine neden oldu. Kızı her zaman mis kokardı. Kızı ona sarıldığında kış günlerinde bile baharı yaşardı adam. Şimdi burnuna dolan bu koku bile hayatla bağı koparmaya yeterdi.

Pelin'in başının arkasına doğru incecik akan kanı görmedi. Aklında sadece bir şey vardı. Pelin ölmemişti ve onu bir an önce doktora götürmeliydi. Hastanenin yakınlarında oturduğu için belki de ilk kez şükrettiği sırada eşi titreyerek ağlıyordu. Neler yaşandığını çözemiyordu Çağdaş Bey. Bir nevi hâlâ şoktaydı.

Kucağındaki bedeni onu görüp aceleyle koşuşturan doktorların eline teslim ederken kızının hamile olduğunu gördü. O an ağlamaya başladı. Bu da neydi? Nasıl olurdu? Yaşadıkları gerçek miydi? Uyanmak için kendini tokatlamak, kâbusun içinde kalmış bir ruh gibi kendisine "Uyan, uyan!" diye bağırarak istiyordu.

Hastane koridorunda geçen karanlık saatlerin sonunda aldıkları haberle hayatlarının söndüğünü hissettiler Çağdaş Bey ve Nigar Hanım. Kızlarının beyin ölümü gerçekleşmişti.

“Bebek yaşıyor Çağdaş Bey. Yedi ayını tamamlamış bir kız bebek. Onu kurtarmayı başardık ve erken doğum ünitesinde bir kuvöze yerleştirdik. Kızınız için üzgünüm.”

Buruk müjdeyi veren doktor bir süre sonra yanlarından ayrıldı. Kızlarının ölümü sebebiyle bu hisle baş etmeye çalışan çift aynı zamanda yeni doğan ünitesine doğru ilerlemeye başladılar. İki de birbirinden bağımsız yemin etti. Kızları Pelin’in bebeği torunlarına en iyi şekilde bakıp hayatları boyunca onu koruyacaklardı. Fakat Çağdaş Bey’in ettiği başka bir yemin daha vardı. Kızını bu derece perişan eden adamı bulmadan ölmeyecekti. Şimdiden tüm baharlarının yok olduğunu hissediyordu. Varsın kendi baharları olmasın, kendi baharlarını torununa vermek istiyordu.

Yeni doğan ünitesinin kalın camından en öndeki kuvözün içindeki pırıl pırıl torununa baktı Çağdaş Bey. Gözyaşlarını silmedi. Her ne yaşarsa yaşasın yaptığı gibi Allah’a şükretti. Minik bebek, onun Pelin’ine öyle çok benziyordu ki... Parmaklarını bebeğe dokunmak istercesine cama dokundurdu. Torunu ay gibi parlak, aynı zamanda deniz gibi sakin ve kusursuzdu. Bebeğin adını o an koydu. Aydeniz, kızından sonra dünyanın en güzel bebeğiydi. Saatlerce ağlayarak izledi onu. İçindeki acı bitmiyordu.

Birinci Bölüm

GÜNÜMÜZ

Hava bunaltıcı derecede sıcaktı. Çift yönlü yol dışında insan yapımı hiçbir şey görünmediği bir yerdeydi ve beklemekten sıkılmıştı. Yeni arabasının kaputuna yaslanmış yoldan geçen arabaları izlerken ne yapacağını bilemiyordu. Acaba elini kaldırıp araçlardan birinin durmasını mı sağlamalıydı? Sorunun ne olduğunu kendisi de bilmiyordu ki... Sıkıntıyla iç çekip at kuyruğu topladığı saçındaki lastiği çıkardı ve başını birkaç kez sağa sola sallayıp saçlarının dağılmasını sağladı. Lastiği arabanın açık camından içeri fırlattıktan sonra boynunu süsleyen kırmızı fularına uzandı eli ama onu çıkarmaya içi elvermedi. Başına şu gelenleri düşündüğünde yaptığı hazırlıkların tamamen boşa gittiğini hissetti. Oysa çok büyük planları vardı bugün için. Arabasının kendisine attığı bu kazığı hiç unutmuyacaktı.

Sabah neşeyle kalkmıştı herkesten önce ve kısa bir duşla yaz gününün hararetini de attıktan sonra doğrudan dolabına koşmuştu. Özel olarak bugün için aldığı elbisesini giyerken hiç zaman kaybetmemiş anneannesinin gülen gözlerinin eşliğinde takılarını takmıştı. Eski kadın sürücülere benzemeyi niyeti. Kırmızı çiçekli elbisesini tamamlayan kırmızı fularını aldığı andan beri boynuna dolamak için sabırsızlanıyordu. Sonunda hafifçe

dolamıştı boynuna ama bu seferde aksiliklerin ardı arkası kesilmiyordu. Aslında bugünü kendince özel kılan ilk İstanbul dışı sürüşü olmasıydı. Çok uzun bir yol değildi ama saçları ve fuları uçuşacaktı sonuçta. Bu da yeterliydi onun için. Bu günü özel kılan ikinci neden ise uzun zamandır görüşmediği arkadaşlarıyla görüşecek olmasıydı. Gününün başladığı saatleri düşünürken çantasındaki telefonun çaldığını işitti. Yaslandığı yerden doğrudan aceleyle telefonuna yetişmeye çalıştı ve arama sonlanmadan yetişmeyi başardı. Dedesinin aradığını görünce iyice rengi atsa da yapacak bir şey yoktu, telefonu açtı ve ilk önce dedesinin konuşmasını bekledi.

“Aydeniz? Kızım neredesin sen? Kaza mı yaptın? İyi misin?”

Dedesinin endişeli sesini duyunca hafifçe gülümsedi. Yaşlı adamın ona olan aşırı ilgisini çok seviyordu. Anneannesi de severdi onu ama dedesi bir başkaydı.

“Dede...” diye yokladı önce. “Sana bir şey söyleyeceğim ama kızmayacaksın.” Kahverengi saçlarını bir omzunda toplayıp ısınan telefonu diğer kulağına aldı işiteceği azara hazır bir şekilde.

“İlk önce iyi misin onu söyle Aydeniz!” diye hafifçe gürlendiğinde dedesi, Aydeniz onun sinirlenmek üzere olduğunu anladı.

“İyiyim dede. Hem de çok iyiyim ama arabam iyi değil. Akash daha ilk sürüşte beni yarı yolda bıraktı. Çektim sağa ne yapacağıma karar vermeye çalışıyorum.”

İyi olduğunu işittiğinde dedesinin derin bir nefes verdiğini duydu. İşte bu kadar kolaydı karşısındakini sakinleştirmek. Dedesi alışılmış bir bıkkınlıkla yanıt verdiğinde Aydeniz içten içe gülüyordu.

“Ak... Ne? Akash mı? O kim kızım? Araban çalışmıyorsa gelip alayım mı seni?”

Yaşlı adamın cümlesi bitmeden reddetmeye hazırdı genç kız. Buna izin vermeyecekti. Karşılaştığı ilk sorunu kendisi aşmalıydı. Eğer yapacak hiçbir şey bulamazsa öyle çağıracaktı dedesini.

Bunu ona düzgün ve ısrarlı bir tonda anlatıp azıcık azar işitse de derdini anlatabilmeyi başardı. Şimdi sıra arabasına ne olduğunu çözmekteydi. Kaputun önüne geçip ellerini beline koydu ve arabasına kötü bir bakış attı.

“Bu güzelim elbiseyle beni bu hallere düşürdüğün için seni affetmeyebilirim Akash. Kendini affettirmek istiyorsan bir an önce çalış. Zaten yeterince geç kaldım!”

Aydeniz kendi kendine söylenirken bir yandan da kaputu açıp içine dikkatlice bakmaya başladı. Bir sürü kablo, bir sürü kutu vardı burada. Öğrendiklerini hatırlamaya çalıştı ve birkaç yerde sorun olmadığını hemen anlayıverdi. Ardından incecik bir çubukla motor yağını kontrol etti. O da tamamdı. Peki, sorun neydi?

Elbisesinin eteklerini dizlerinin arasına sıkıştırıp biraz daha eğildi ve daha dikkatli bakmaya çalıştı. Motordan gelen sıcaklık midesini bulandırır da sorunun ne olduğunu çözer gibi oldu ama daha fazla dayanamayacaktı. Kaputun önünden ayrılıp arabasının açık camından hâlâ soğuk olan suyuna uzandı. Harika! Biraz soğuk su kendini çok daha iyi hissetmesini sağlayabilirdi. İlk önce birkaç yudum içti sudan. Su içini serinlete serinlete boğazından akarken başını geriye yatırıp bu hissin tadını çıkardı.

Aslında böyle olduğu sürece yaz mevsimini severdi Aydeniz. Güneşin bedenini ısıtmasına ve o bedenin soğuk suyla buluştuğu ana hayrandı. Şimdi otobanda olmaksızın deniz kıyısında pekâlâ güzel vakit geçirebilirdi ama buradaydı ve hayal âleminde çıkıp işine dönmesinin en güzeli olacağını düşündü. Tam kaputun yanına tekrar yanaşıyordu ki tıpkı hayallerindeki gibi simsiyah büyük bir arabanın yanına yanaştığını gördü. Az önce hayal dünyasından çıktığını varsayarak bu güzelliğin yanına yaklaşmasında bir anlam aradı ilk önce.

“Allah’ım!” diye geçirdi içinden coşkuyla. *“İşte gerçek oluyor. Şimdi bu arabanın içinden harika bir adam incek değil mi? Teşekkür ederim. Teşekkür ederim!”*

Araba biraz ötede durduğunda Aydeniz de arabadan inecek şahsı deli bir merakla beklemeye başladı. Belki de arabasının bozulması hayırlara vesile olacaktı? Bu romanımsı düşünceler arasında lüks aracın sürücü kapısı açıldı ve tatlı mı tatlı yaşlı bir amca boy gösterdi. Aydeniz az önceki hayallerine karşın güldü kendi kendine. Yaşlı ama bir o kadar dinç adamı görünce dedesine benzetmeden edemedi. Adam bir kolunu açık kapıya yasladı ve kafasını öne uzatıp genç kızla konuşmaya başladı.

“Hanımefendi?” diye sordu adam ilk önce. “Yardıma ihtiyacınız var gibi görünüyor. Yapabileceğim bir şey var mı?”

Aydeniz sevecen bir tavırla elini kaldırıp adamı yanına çağır-
dı can havliyle.

“Gel amca gel. Sanırım su deposunda bir sorun var ama gel bir de sen bak.”

Adam bir şey demeden arabanın içine eğildi ve birkaç şey mırıldandı. Aydeniz kime ne söylediğini bilmiyordu elbette ama bu sayede arabada birinin daha olduğunu anladı. Romanımsı hayalleri tekrar yeşermeye başlarken kendini durdurdu. Arabada bir kadın da olabilirdi. Bu tatlı adam da onun şoförüydü belli ki. Böyle düşününce hayallerini duymazlıktan geldi ve yardımseverliğine minnettar kaldığı adamla birlikte kaputun önüne ilerlediler. Adam profesyonel gözlerle motor kısmını inceledi ve en sonunda Aydeniz gibi su deposunda sorun olduğuna karar kıldı. Araç yeniydi ama su deposu arızalıydı. Küçük de olsa bir delik vardı depoda ve bu delikten akan su araç için yeterli suyu temin etmeyi başaramayınca sorunlar baş göstermişti.

“Haklıymışsınız. Sorun su deposunda. Bende saf su var. Hepsini dolduracağım depoya. İstedığınız yere kadar götürür sizi ama muhakkak servise gösterin arabanızı.”

Aydeniz karşısındaki adama minnetle gülümsedi.

“Gerçekten çok teşekkür ederim. Hava çok sıcak ve ben çok bunalmıştım. Hızır gibi yetiştin vallahi.” Adam önemli olmadığını söyleyerek kendi aracına yöneldi ve bagajdan iki şişe su

çıkardı. Beş dakika sonra şişedeki sular aracın deposuna dolduğunda Aydeniz arabayı çalıştırmayı denedi ve çalıştığını görünce ufak bir cıglık attı. “Çalıştı!”

“Harika. Sorunun şimdilik çözüldüğüne sevindim. İyi günler dilerim.”

Resmiyet kanına işlemiş olan adam cebinden çıkardığı mendille terleyen alnını silerken uzaklaşmaya başlamıştı bile. Aydeniz ilk önce bir bacağı arabadan çıkarıp sonra neredeyse zıplayarak indiğinde kendisini izleyen bir çift gözden habersizdi. Dakikalardır kendisini izleyen kişiden habersiz etrafta sevimlice cirit atarken ne de rahattı...

“Tekrar teşekkür ederim amca,” dediğinde adam bir baş selamından sonra arabasına bindi ve uzaklaştı. Aydeniz’in mutluluğu tarifsizdi. Sıcak havaya rağmen aşırı bir ferahlık hissiyle doluydu şimdi. Arabasına bindi ve ilk iş olarak dedesini arayıp sorunu ve çözümü anlattı. Daha sonrasında arabasını biraz korkarak da olsa çalıştırdıktan sonra kaza bela olmadan arkadaşının yazlık evine ulaşmayı başarabildi.

***

Evlerinin serin ve bir o kadar tatlı bahçesinde otururken Aydeniz arkadaşına geçen gün başına gelenleri anlatıyordu. İki genç kız oturdukları yerde Aydeniz’in hayallerine ve gerçekte başına gelene gülerken bir süre sonra konu kapandı. Sıkılmışlardı çünkü yazın böyle geçmemesi gerekiyordu. Gerçekten, bunun eğlencesi neredeydi? Bu bahçe onlara yetiyordu normalde. Özenle bakılan bir bahçeydi burası. Sıra sıra, rengârenk güller diziliydi her yerde. Beyaz çardak takımının altında ne sohbetler edilmişti, ne oyunlar oynanmıştı ama şimdi yetmiyordu işte. Burası iki genç kıza dar gelmeye başlamıştı.

“Bu böyle olmayacak,” dedi Meral elini yeşil otların arasında dolaştırırken. “Çok sıkılıyorum. Bir şeyler yapalım. Bir yerlere gidelim!”

Aydeniz şöyle bir düşündü sandalyesinde gerinerek.

“Akşam olmak üzere Meral. Biraz sabret, akşam çıkalım. Geçen Elif’ten çok güzel bir yer öğrendim. Canlı müzik varmış, ortam harikaymış. Merak ediyordum zaten.”

Meral’in gözleri parladı ve ellerini cırparak ayağa kalktı.

“Sonunda kabul ettin demek! Bara mı gideceğiz?” Aydeniz bıkkınlıkla kafasını iki yana sallarken aynı anda hedef aldı ve terliğini Meral’e fırlattı. Denk gelmese de bu güzel bir uyarıydı. Öyle yerlere karşı hassasiyetini en iyi Meral bilirdi ama hâlâ içinde bir gün eğlence kulübüne gideceklerine dair umut beslerdi arkadaşısı.

“Hayır. Tabii ki bara gitmeyeceğiz. Çay bahçesi gibi bir yer,” dediğinde sesli bir kahkaha attı Meral. Ardından masanın üzerinde duran şapkasını alıp başına geçirdi.

“Canım seninle uğraşamayacağım şimdi. Bir gün illa ki gideceğiz.” Aydeniz’in karşı çıkmasına izin vermeden konuşmaya devam etti. “Ben şimdi eve geçeyim.”

“Tamam. Akşam seni alırım.” Aydeniz bunu öyle bir ses tonunda söylemişti ki Meral bir kahkaha daha patlattı. Arkadaşının bu hallerine bayılıyordu.

“Artistsin kızım sen. Yandaki evdeyim altı üstü. İlla araban var diye hava atacaksın değil mi?” Aydeniz alaycı bir ifadeyle göz kırptı sadece. Ona takılmayı severdi. Birbirlerinin dilinden anlayan nadir insanlardandı onlar. İlkokul zamanlarından beri birlikteydiler ama ilk tanıştıkları seneler kavgaları okuldan taşar, öğretmenleri sınıflarını ayırsa bile karşılaştıkları yerde tartışmaya başlarlardı. Her ne kadar taşınmaları, kopmalarına neden olsa da hiçbir zaman temel sallanmamış, iki küçük kız bir şekilde bir arada kalmayı başarabilmişti. Aydeniz o günleri anımsayınca kıkırdadı. Ne ara böyle olduklarını ikisi de bilmiyordu. Meral gittikten sonra masadaki çay bardaklarını topladı ve eve doğru yürümeye başladı. Bahçe kapısında anneannesi karşıladı onu. Elindeki bardakları alıp lavaboya koyarken yüzü gülüyordu.

“Çok güzel bir börek yaptım kızım. Vallahi böylesini görmedim. Pirinçli ve peynirli.”

Aydeniz sevinçle anneannesine sarıldıktan sonra kocaman olmasından korktuğu düz karnına baktı. Şimdi olduğu halini seviyordu ve kilo almak istemiyordu. Anneanesi böyle kekler, börekler yapmaya devam ederse kesin duba gibi olacaktı.

“Anneanne ellerine sağlık ama bundan sonra ara verelim biraz hamur işine. Sen böyle güzel börekler yaparsan ben nasıl formumu koruyacağım söyle bana?”

Nigar Hanım’ın şirin elleri torununun karnına dokundu. Etrafı kırışmış gözlerinin gülmesine hayrandı Aydeniz. Bazen ona gözleri dolu dolu baktığını yakalıyordu anneannesinin. Nedenini bilirse de çok sevmesine bağlıyordu şimdilik.

“Sen nasıl istersen kuzum. Bundan sonra canın istediğinde söyle o zaman yapayım.”

Nigar Hanım tepsideki böreği dilimlerken Aydeniz çoktan tabağını eline almış börek dilimlerini bekliyordu. Pirinçli böreğe asla hayır diyemezdi. Kilo alsın ya da almasın.

“Oldu o zaman. Benim canım isteyince ne olacak?”

Aydeniz dedesinin sesini duyunca direk ona döndü. Kapıya yaslanmış dev bir aslan gibi duruyordu Çağdaş Bey. Yaşadıkları hayatından her şeyi alıp götürmüştü belki ama hiç beklemediği anda torunu aydınlatmıştı karanlığını.

Aydeniz dedesinin gülen gözlerine gülen bir yüzle karşılık verdi. Ardından koşup kendisini güvenli kollara bıraktı ve bir süre öylece kaldıktan sonra başını yasladığı göğüsten kaldırıp dedesine baktı. Gözleri ona duyduğu sevgiyle ıslı ıslıldı.

“Senin böreğin her zaman hazır. İşte yeter,” dedi sevimlice. Ardından Meral’le akşam için yaptıkları plan aklına gelince otuz iki diş sırttı. “Dedeciğim...” diye seslendi.

Bu seslenişi duyan Çağdaş Bey genişçe gülümsedi. Elini torununun alınına koydu ve ateşini ölçüyormuşçasına bekledi. Bunu anlayan Aydeniz hemen alınındaki eli iterken Nigar Hanım gülüyordu.

“Nigar ateşi de yok bunun. Börek mi dokundu acaba? Dedeciğim dediğini duydun değil mi?” Aydeniz iki yaşlı insanın ortasında alaya alınırken dedesinin kollarından kurtuldu ve onlara arkasını döndü. Düz saçları bu dönüşüyle parlayarak savrulurken Nigar Hanım kızın güzelliğini hayran hayran izliyordu.

“Aşk olsun dede. Sanki sana hiç dedeciğim demiyormuşum gibi davranıyorsun. Tamam, izin alacağım senden ama o yüzden dedeciğim demedim,” diye açıklamaya çalışsa da tecrübeli büyükler ona inanmadılar. Dedesi doğrudan sadede gelmesini isterken anneanesi kollarını göğsünde birleştirmiş karşısındaki ikiliyi izliyordu. Aydeniz lafı bir eviriyor bir çeviriyor bir türlü söyleyemiyordu. İzin almayı pek beceremezdi. Çağdaş Bey ilk önce karısına sonra da anlayışlı gözlerle karşısındaki Ay Parçasına baktı. Onu bu işkenceden kurtarabilirdi. Torununun huyunu biliyordu.

“Gidebilirsin kızım,” diye lafı bölündüğünde Aydeniz şaşırıldı. Daha derdini tam anlatamamıştı bile. Şaşkınlığını atamadan dedesinin yüzüne baktı soran gözlerle.

“Dede, daha nereye gideceğimi söylemedim bile.”

Çağdaş Bey onun bu şaşkınlığına gülerek yaklaştı ve en değerlisinin başını okşadıktan sonra Aydeniz’in nazik yüzünü avuçlarıyla kavradı.

“Kendi kararlarını verecek yaşta olduğunu görebiliyorum güzelim. Ben yirmi yaşındayken ola ki biri bir şey söylesin... Dünyayı yıkardım. Artık benim bilmeme gerek yok. Seni evde tutacak olsam araba almazdım. Sadece kendine dikkat et ve anneanene kısaca söyle ki nerede olduğunu bilelim. Bunun dışında izin almana gerek yok. Yanında Meral da olacak, yanılıyor muyum?”

Aydeniz’in neredeyse gözleri yaşaracaktı. Mutlulukla onayladı. Anneanesine gidecekleri yeri söyledikten sonra giyinmek için hemen odasına koştu. Börek sonrayı bekleyebilirdi. Öyle heveslenmişti ki. Aynı hevesle Meral’i aradı. Telefonu kulağın-

dan düşmesin diye omzuyla tutarken bir yandan da dolabından kıyafet seçmekle meşguldü. Arkadaşına erken gidip bir şeyler yemek istediğini söylediğinde olumlu cevap aldı. Meral'e gezmek demek yeterliydi. Cevabı her zaman evetti.

Siyah pantolonunu ve bordo rengi yazlık bluzunu dolaptan çıkardı. Bu parçalar dolabının vazgeçilmezleriydi. Aydeniz giymeyi çok sevdiği siyah pantolonunu her mevsim alırdı. Çıkardıklarını hızlıca giydikten sonra saçlarını dağınık topuz şekline soktu. Bu eline en kolay gelen ama herkesin çok beğendiği bir saç şekliydi. Aydeniz'in yüzünü ve boynunu ortaya çıkarıyordu. Pek çok erkek bakakalırdı Aydeniz böyle dışarı çıktığında. Tabii kendisi bu ilgiden habersizdi. Ona göre kimse onunla ilgilenmezdi. Hafif bir makyaj yaptı yüzüne. Sadece maskara ve parlattıcı sürmesi bile profesyonel makyaj yapmışçasına ayrı bir hava katıyordu güzel yüzüne.

Yarım saatin ardından Meral'le arabasında buluştuklarında ikisi de gülüyorlardı. Seyir halindeyken bir süre gidecekleri yer hakkında konuştular. Her zamanki gibi Aydeniz ilk denemede bulamadı mekânı. İlk önce kaybolduklarını sandılar ama yolu aradıkları sırada kafe karşlarına çıkınca ikisi de keyiften dört köşe oldular. Aydeniz arabasını park yerine hafif zorlanarak park etse de başardı ve ilerleyen zamanlarda pratik yapması gerektiğini aklında bir yerlere not etti. Park konusu bazen usta sürücülerin bile derdiydi. Arka koltuktan çantasını aldı ve çoktan arabadan inen Meral'in peşine düştü. Kızın hızı inanılmazdı. Yine de onu yakaladı ve önüne geçmeyi başardı. Birbirleriyle şakaştıkları sırada Aydeniz kafenin kapısını arkadaşıyla konuşarak açıyordu ki kapıyı ittirdiği sırada bir düşme sesi duydu. Meral'le ikisi sesin geldiği yere dönüp baktıklarında Aydeniz küçük çığıllıklarından birini attı.

"Çok özür dilerim! Beyefendi, iyi misiniz? Sizi görmedim, yemin ederim görmedim!" Aydeniz yere düşen adamın üzerine eğildi hemen. Yardımcı olmak niyetindeydi ama adamın davra-

nışları hırçındı. Yere düştüğünde çıkan sesin nedenini de adamın bacağına bakınca anladı. Adamın ayağı alçıdaydı ve elindeki koltuk değneği bir metre uzağa fırlamıştı.

Hemen fırlayıp değneği aldığı anda neredeyse bütün müşteriler etraflarına toplandığını gördü. Birkaç görevli adamın kollarından tutup yerden kaldırırken Aydeniz gözlerini adamın kusursuz suratından bir saniye ayırmadı. Bir şeyler söylemesini bekliyordu. Defalarca özür dilemesine rağmen konuşmamıştı adam. Dudakları birbirine kenetlenmiş, belli ki acı çekiyordu. Amacı sadece güzel bir gece geçirmek olan genç kız geldiğine de geleceğine de pişman oldu.

“Bana bir taksi çağırın!” Adamın tok sesi kulaklarına dolduğunda neye uğradığını şaşırıp Aydeniz. Hayatında duyduğu en... Tarif edemiyordu. Sadece sesi çok sevdiğine emindi. Bir daha duymak istiyordu. Tabii bir de yardım etmek...

“Sizi ben bırakayım,” diye atıldı öne doğru. Bir yandan da Meral’e bir yere oturmasını birazdan geleceğini söylüyordu.

“Gerekmez.” Adamın tek kelimelik cevabı bile Aydeniz’in panik olmasına neden olurken bu duruma kendisi de şaşırıp. Panik olmasına ne gerek vardı? Bir kaza olmuştu ve kazanın sorumlusu olarak üzerine düşeni yapmak istiyordu.

“Lütfen, bunu yapmama izin verin. Canınızı yaktığım için çok üzgünüm. Lütfen,” dedi adamın gözlerine öldürücü bir masumiyetle bakarken. Adam sadece baktı. Aydeniz’in güzelliğine, gözlerine... Ardından sadece başıyla onayladı.

Aydeniz onun onayını alınca bir saniye durmadan koluna girdi. Amacı sadece destek olmaktı ama adam ona öylesine bakıyordu ki daha önce bu gözler tarafından izlenmiş gibi hissetti. Bu yüzü görse unutmayaacağına emindi Aydeniz. Bu yüzden bu düşüncesini aklından sildi. Genç adamın ön koltuğa oturmasına yardım ettikten sonra kendi tarafına geçti. Eli araba anahtarının üzerindeyken bir an duraksadı ve kahverengi gözlerini adamın gözlerine dikti. Derin bir nefes alarak elini uzattıktan sonra ekledi.

“Ben Aydeniz,” dedi çekinerek. Adamın genç olduğu beliydi ama o kadar sert bakıyordu ki... Aydeniz onun bu bakışlarından korktuğunu hissetti ama düşündüğü gibi sert bir karşılık almadı. Adam elini kızın yumuşak ellerine bırakırken bir an gülümser gibi oldu. O sırada ellerine bakan Aydeniz bunu görmemişse de hissetmiş gibi adamın yüzüne baktığında o ifadenin yerinde eskisini buldu ne yazık ki. Asık suratlı bir adamdı karşısındaki. Asık suratlı ama yakışıklı...

“Uras.”

Aydeniz adamın ismini içinden defalarca tekrar etti ve defalarca sesli olarak söylemek istedi. Bu adın ağzından döküldüğü anda nasıl hissedeceğini merak ediyordu. Eli Uras’ın elinin içinde kaybolmuşken bedenini öyle bir sıcaklık sarıyordu ki. Bunun tarifi zor olmakla birlikte sadece farklı hissettiğini biliyordu. Bir erkek gördüğünde hemen etkilenecek bir kız değildi. Birçok arkadaşı olmuştu ama Aydeniz hiçbir zaman şimdiki kadar etkilenmemiş, hiçbir tanışmada böyle hissetmemişti. Elini adamın elinden çektiğinde hemen önüne döndü ve arabasını çalıştırdı. Birkaç dakika sonra ara sokaklardan kurtulup ana yola çıktığında Aydeniz tekrar yan koltuktaki harika olduğunu düşündüğü adama baktı.

“Pekâlâ, Uras Bey,” diye bilerek adını söyledi. Şimdi olmuştu işte! Çok iyi hissediyordu. Merakını gidermiş ve bu hissi sevmişti. “Sizi nereye bırakayım? Nerede oturuyorsunuz?” diye sordu kibarca. Yakın bir yerde yaşadığını tahmin ediyordu.

“Silivri,” dedi Uras ve kızın gözlerinin büyümesini keyifle seyretti. Aydeniz’in ağzı bir şey söyleyecekmiş gibi açıldı ama söyleyemedi. Böyle bir tepki vereceğini biliyordu. Alçı içindeki bacağı sızlamasa yanakları al al olmuş kızın bu masum şaşkınlığından büyük bir keyif alabilirdi. Aslında gidiş geliş mesafesini kafasında oturtmaya çalışsa da bir yandan da arabadaki benzinin ve zamanının bu yolculuğa yetip yetmeyeceğini tartıyordu.

“Sarıyer’deyiz. Gerçekten,” dedi Aydeniz kendini tutamaya-

rak. “Silivri’de kafe mi kalmamıştı da buraya geldiniz?” Bazen dilini tutamıyordu işte. Ne kadar istemese de düşündükleri pat diye çıkıyordu ağzından.

“Sana ne?”

Aydeniz adamdan aldığı cevapla çenesini kapattı çünkü haklıydı. Onu ilgilendiren bir durum değildi ama yolu düşündüğünde tekrar gerildi. Yolu biliyordu. Silivri’de şirin mi şirin yazlıkları vardı. Hatta birkaç gün önce arabasının yolda kaldığı güzergâhtan geçeceklerdi. Trafik yoksa bir saate adamı istediği yere bırakabilirdi. Aslında trafik olacağını da sanmıyordu. Sonuçta hava kararmıştı. Bu saatte trafik olmazdı.

Aydeniz yine romanlarından ve izlediği filmlerden yola çıkarak bir sürü çıkarımda bulunduğu anda nefesini tuttu. Akşamın bir vakti bir adamla, tanımadığı bir adamla yalnız başıyordu. Üstelik adamı kendi isteğiyle arabasına almıştı. Bu kadar mesafe olduğunu bilse teklif eder miydi hiç? Ya bunlar bir oyunsaydı? Ya adamın alçıldaki bacağı gerçekten rahatsız değilse? Aydeniz tuttuğu nefesini yavaşça bırakıp hemen bir kendini koruma havasına girdi.

Uras ise kızın aklından geçenleri az çok tahmin edebiliyordu. Kız ilk önce ona tedirginlikle bakıp ardından alçılı bacağına baktığında sıkıntıya düştüğünü anladı. Gecenin rengi, yolun uzunluğu ve etrafta başka kimse olmamasının kızı verdiği gerginliği oturduğu yerden hissedebiliyordu. Bu bir yandan da hoşuna gitti. Çok saf insanları sevmezdi. Kızın baştan bunları düşünse onu bırakmayı teklif etmeyeceğini biliyordu. Öyle birine benzemiyordu. Kafasını çevirip göz ucuyla Aydeniz’in gergin ama bir o kadar güzel yüzüne bakarken kızın gözlerini aklına bir şey gelmişçesine kıstığını gördü. Aynı zamanda yüzü de gerginlikten biraz olsun arınmış gibiydi.

O sırada hızlarının azaldığını hissetti Uras. Küçük ama biçimli bir elin önünden torpido gözüne gitmesinden sonra her şey bir anda oldu. Kız torpido gözünü açtı ve su şişesini çıkarır-

ken büyükçe bir parfüm şişesini adamın alçılı bacağına düşürdü. Uras ağır şişenin bacağına verdiği acıyla soluğu kesilirken kendine hâkim oldu ve acısını belli etmemeye çalıştı. “Ah!” diye inledi sadece bir kez. Kızın bunu bilerek yaptığına emindi. Yüzündeki ifadeyi görmese belki yanlışlıkla yaptığını düşünebilirdi ama hayır, emin olmak istemişti. Acı içinde gülse mi kızsız mı bilemedi. “Bunu neden yaptın?”

“Yanlışlıkla oldu!” Aydeniz ise parfüm şişesi çok da kalın olmayan alçıya çarptığı an pişman olmuştu. Adamın bağırmasını bekledi. Yüzündeki ifadeden bacağına çok acıdığı belliydi ama Uras’ın kendisini tutup bağırmadığını gördüğünde daha çok kızdı kendine. “Ben...” dedi ilk önce sessizce. “Özür dilerim.”

Aydeniz yola verdiği dikkatinin eksikliğini fark edince bir yola bir Uras’a bakmayı kesti ve sadece yola odaklandı. Hâlâ çok gergindi. Adamın canını bilerek yakmıştı. Acısının devam ettiği düşüncesi midesini bulandırıyordu.

“Böyle yaparak yüzde yüz emin olamazdın,” dedi Uras açıkça. Aydeniz gözlerini yoldan ayırmamaya devam etti. “Usta bir oyuncu olabilirdim. İyi denemeydi ama ya numara yapıyor-sam?”

“Yapıyor musunuz?” diye sordu ama onun numara yapmadığını biliyordu. Zaten bu yüzden kızgındı kendine. Onun kafede nasıl acı çektiğini, yardımsız yerden kalkamadığını görmüştü. Birinin canını bile isteye acıtmak ne demektir? Derin bir nefes alıp göz ucuyla adama bakarak yola çevirdi bakışlarını. Uras karşılaştığı tüm erkeklerden yakışıklıydı. Adı, yüzü, bakışı, sesi... Şu ana kadar gördüğü, dokunduğu, Uras’la ilgili her şeyden çok etkilenmişti.

“Yapmıyorum.” Aydeniz düşüncelerinden sıyrılıp adamı dinlemeye başladı. “Canım çok yandı işin aslına bakarsan ama bir daha görmezden geleceğim. Her ne kadar bilerek yapsan da...” Uras kızın yine utandığını gördü ve kendi kendine gülmüseddi. Kız çok güzeldi ve insanda alışılmadık şekilde inceleme isteği uyandırıyordu.

Bir süre konuşmadılar. Konuşacak hiçbir şey yoktu. Birbirlerini tanımıyorlardı ve iki yabancıнын konuşacağından daha çok şey konuşmuşlardı zaten. Farklı bir ezgi Uras'ın kulaklarına doldu. Aydeniz sağa sinyal verip arabayı durdurduğunda Uras onun telefonunun çaldığını anladı. Kız arka koltuğa uzanırken adamı unutmuş gibiydi. Uzandığı için bluzunun açıkta bıraktığı belini gördüğünde Uras yutkundu. Aydeniz'in güneşte karamelleşen pürüzsüz tenine dokunma isteğiyle dolup taşarken genç kız çantasına ulaştı ve önüne döndü. Uras bütün bunların birkaç saniye içinde gerçekleştiğine ve sadece bir kızın belini gördüğü için bu kadar etkilendiğine inanamıyordu. Kadınlardan uzak yaşayan bir adam değildi ama hiçbirinden böylesine etkilenmediğinden, dokunsa kesinlikle farklı hissedeceğinden emindi.

Aydeniz yanındaki adamı en az kendi etkilendiği kadar etkilediğinden habersizce karışık çantasının içinden telefonunu çıkardı ve arama düşmeden cevapladı.

“Dede...” dedi Aydeniz hemen. “Ben de seni arayacaktım.”

İşte bu tam bir yalandı. Saatler önceki güven konuşmasından sonra yalan söylediğine inanamıyor, bugünün faciadan beter olduğunu düşünüyordu.

“Çok tutmayacağım seni. Anneannenin canı tatlı istiyormuş. Gelirken açık bir yer görürsen tatlı al kızım.” Derin bir nefes aldı Aydeniz. Rahatlamıştı. Sıkı bir nutuk beklediğini fark etti dedesinin söylediklerini duyunca ama yaşlı adam sadece tatlı istiyordu. Eve çağırıyor ya da neredesin diye sormuyordu. Dedesi “Sen beni neden arayacaktın?” dediğinde Aydeniz çoktan vazgeçmişti olayı anlatmaktan. Zaten yolun yarısından fazlası bitmişti. Trafik de yoktu. Kolayca geri dönerdi.

“Bir şey istiyor musun diye soracaktım,” dedi ve birkaç dakikanın ardından telefonu kapatıp çantasına attı. Uzanıp çantasını arka koltuğa koyarken Uras'ın camdan dışarıyı izlediğini gördü. Uras'ın profilden görüntüsü bile can yakıcıydı, içten içe isyan

etti genç kız. Çok yakışıklı bir adamı ilk önce yere düşürmüş, sonra da bilerek canını yakmıştı ve her şeyi geçtiğinde adam kendisiyle ilgilenmiyordu bile. “*En azından aklıma gelen kötü şeyler olmayacak,*” diye geçirdi içinden. Tekrar yola çıktıktan bir süre sonra Uras’a döndü. Onunla ne zaman konuşacak olsa içine doğan heyecana anlam veremiyordu. Kendisi konuşmadan Uras’ın tarif edemediği mükemmellikteki sesini işitti.

Uras’ın “Neden bir şey anlatmadın?” diye sormasına şaşırsa da bozuntuya vermedi. Onun ilk başta dediği gibi “*Sana ne?*” diye karşılık verebildi ama yapmadı. Yolun boşluğundan istifade ederek Uras’a döndü ve mükemmel olduğundan bir haber gülümsemelerinden birini sundu. Cilveli bakışlarla bakıyordu.

“Belki de bu yolculuğun sadece benim zihnimde yaşamasını istiyordumdur.”

Uras’ın sesi soluğu kesilmişti. Kızın o bakışı, gülüşü ve sesindeki ton... Bir an ne yapacağını ne söyleyeceğini bilemedi.

“Az ileride bir benzinlik var. Beni orada indir,” dedi asabice. Onunla ilgilenmeyi anında kesti. Neden asabileştiğini kendisi de bilmiyordu ama bu saçmalığa bir son vermeliydi. Kızın kendisini bırakmasına da izin vermemeliydi. Sadece biraz vakit geçirmek istemişti ama bu kadardı. Kız sakardı işte. Canını yakmıştı üstelik. Uras’ın niyeti sadece ağrı kesicisini içip uyumaktı. Telefonu çaldığında kotunun cebinden telefonunu çıkardı ve arayanın ismini görünce bir kere daha gerildi.

“Emin misiniz? Bu kadar geldik. Evinize kadar bırakabilirim, sorun değil.” Aydeniz ondaki ani değişimin farkındaydı fakat ne diyeceğini bilemiyordu. Gözlerini yoldan birkaç saniye çektiğinde Uras’ın kafasını iki yana salladığını gördü.

“Benim için sorun. Benzinlikte bırakabileceğini söyledim.”

Uras’ın çıkışı Aydeniz’i ürküttü ve bütün havasını değiştirdi. Az önceki gülüşünden, yüz ifadesinden eser yoktu. Yine de bütün bunların olmasının sebebi olduğunu bildiği için zor da olsa gülümsedi.

“Pekâlâ. Dediğiniz gibi olsun. Sadece yardımcı olmaya çalışıyorum.”

Uras hiç konuşmadı. Beş dakika sonra ışıklı tabelalarla geceyi aydınlatan benzinliğe ulaştıklarında durmasını işaret etti. Yine hiçbir şey söylemeden arabadan inecekti ki Aydeniz neden olduğunu bilmediği bir panikle onun koluna asıldı. Açık kapıdan bir ayağını çıkarmış Uras koluna dolanan ele baktı.

“Zorlanmayın lütfen,” dedi Aydeniz. “Size yardım edeceğim.”

Aydeniz kendini hazır hissetmiyordu. Belki saçma, belki değil ama bir daha karşılaşmayacaklarından emin olarak adamın sesini duymak ve ona yardımcı olmak istiyordu.

Elini Uras’ın kolundan çekip hızlıca arabadan indi ve adamın yanına ulaşmadan önce arka koltuktaki iki koltuk değneğini alıp kullanmaya hazır hale getirdi. Ardından arabanın açık kapısının önüne gelerek Uras’ın karşısında dikildi. Emin olmasa da bir cesaretle eğildi ve Uras’ın kolunun altından kolunu geçirerek nazikçe güçlü sırtına tutundu. Yüzü adamın boynuna yakın bir yerdedi ve aldığı her nefes ciğerini onun kokusuyla dolduruyordu. Kalbinin atışlarını Uras’ın duymamasını diledi. Bu kadar etkilenmenin ardından daha fazlasının olamayacağını düşünüyordu. Hisleri kanatlanmıştı. Her biri ayrı bir yere uçururken Uras’ın kolunun da kendi beline sarıldığını yavaşça ama derinden hissetti. O zaman anladı, bu etkilenmenin sonu yoktu. Bu adamın yanında durduğu sürece etkilenmeye devam edecekti. Hafif bir güçle Uras’ın arabadan çıkmasına yardım ettikten sonra arabaya dayadığı değnekleri ona vermek üzere kolunun altından çıkmak istedi ama Uras ona izin vermedi. Kızın ince beline doladığı elimi daha da sıkılaştırıp dengesini koruyabilmek için diğer elini arabaya yasladı. Aydeniz kafasını kaldırıp ona baktığında gözlerindeki ışıltıdan başının döndüğünü hissetti.

Uras sert çehresiyle her şeyi unutup onun yüzüne eğildi-

ğinde Aydeniz birden olayın nereye gittiğini anladı ve Uras'ın denge probleminden yararlanıp hızlıca kolunun altından çıktı. Neyse ki bu sefer Uras dengesini sağlayabildi ve kendini toparladı. İki kere sekerek koltuk değneklerine ulaştığında Aydeniz'e döndü. Bir süre izledi onu sadece. Yüzünü çevreleyen yumuşak dalgalı saçlarına, nar çiçeği rengi dudaklarına, koyu kahve gözlerine baktı. Gitmeden önce gülümser gibi oldu.

“Bence de bu yolculuk sadece bizim zihnimizde yaşamalı,” dedi. Kızın konuşmaya başlayacağını anladığında ise elini değneğinden çekti ve konuşmasını bu kısa hareketle engelledi. “Bıraktığın için teşekkür ederim. Özrün fazlasıyla kabul edildi.” Arkasını dönüp benzinliğin içine doğru yürümeye başladı. Gözden kaybolduğunda Aydeniz hâlâ Uras'ın onu bıraktığı yerdedi. Yüzüne eğildiği yerde, aynı hislerle savaş halindeydi. “*Ukala,*” diye geçirdi içinden. “*Kesinlikle ukala ama feci yakışıklı.*”

Daha fazla zaman kaybetmeden arabasına bindi. Direksiyonu üç tam tur çevirip dönüş yoluna giriş yaptığında dikiz aynasından uzaklaşan ışıklara, benzinliğe, aslında artık göremediği Uras'a baktı. Bu arabası Akash'ın da kendisinin de unutmayacağı bir yolculuk olacaktı, biliyordu. Adamın parfümünün kokusunu hâlâ alabiliyordu. Sadece bir daha karşısına böyle bir adam çıkar mı işte onu bilmiyordu. Uras tam hayallerindeki gibi bir adamdı. Arabası yolda kaldığında yardıma gelen arabanın içinden çıkmasını dilediği, şimdiye kadar hayallerine konuk olan adamdı. Bu yüzden bu kadar etkilenmişti belki de, bilmiyordu. Direksiyonu tutarken başını iki yana sallayıp dudaklarını sarkıttı. Üzgündü ve aslında neden üzgün olduğunu da bilmiyordu. Camı açıp gecenin soğuğunun içeri dolmasına izin verdi. Bu parfüm kokusu arabasından bir an önce yok olsa çok iyi olacaktı. Bu duruma sinirlenerek direksiyona vurdu sinirlice. Lanet olsun, çok güzel kokuyordu...

Akşam saatlerinde yabancı bir erkekle yaptığı yolculuğa şahit olan arabasını park ettikten sonra sessizce eve girdi. Meral'i

de alıp eve geldiklerinde kapının önünde vedalaşmış, olayın kritiğini gündüz saatlerinde yapmak üzere anlaşmışlardı. Ev halkının ayakta olduğunu görünce anahtarlarını her zamanki gibi portmantonun rafına fırlattı. Sessiz olmaya gerek yoktu bu durumda. Ayakkabılarını da çıkarıp yerine koydu ve koridoru geçip salona ulaştı. Anneanesi ve dedesi ikili koltukta yan yana oturmuş filmlerini izliyorlardı. Onların çaprazına gelen tekli koltuğa resmen kendini bıraktı ve ayaklarını sehpanın üzerine uzattı.

“Ben geldim,” dedi dikkatlerini çekmek istercesine fakat ne anneanesi ne de dedesi Aydeniz’le ilgilendi. Bunun yerine Nigar Hanım gözlerini televizyondan bir an bile ayırmadan yerinden hafifçe doğruldu ve kızın sehpanın üzerine koyduğu ayaklarını elleriyle yoklayarak bulduğunda hafifçe ittirdi. Aydeniz anneannesine ağzı bir karış açık halde bakakaldı. “Yani geldiğimden beri yüzüme bakmıyorsun ama ayaklarımı sehpaye uzattığıma görüyorsun.”

Anneanesi avucunu alınına bastırıp televizyonda her ne izliyorsa ona dert yanıyordu. Böylelikle mağdur torun kadıncağzın farklı bir boyuta geçtiğini anladı. Kendisini değil ama sehpaye uzattığı ayaklarını görecektir bir boyuttu bu. Odasına gitmek üzere harekete geçeceği sırada dedesinin bıyık altı gülümsediğini gördü. Sözde televizyon izliyordu.

Çağdaş Bey geldiğinden beri torununa ve yakınmasına gü-lüyordu içten içe. Aydeniz bunu anladığında başını hafifçe eğdi ve gözlerini kısarak dedesine baktı.

“Dede, sen var ya... İnsan bir ses verir.”

Yaşlı adam bu sefer gizlice değil, yakalanmanın verdiği rahatlıkla seslice güldü. Ardından yan tarafında apayrı bir halde olan karısını koltuğun ucuna doğru itti. Kadında hiçbir değişiklik olmamıştı. Hâlâ pür dikkatti, hâlâ etrafından bir haberdirdi.

Aydeniz dedesinin açtığı yere eliyle işaret ettiğini gördüğünde bir saniye durmadı. Koltuğa oturup dizlerini kendine çek-

tikten sonra tümüyle güvenli kolların arasına yerleşti. Burası iyiydi, burası güzeldi. Hemen burada uyumaya karar verdiğinde gözlerini kapattı. Gerginliğini atması gerekiyordu. Uras'ın yanında kaskatı oturmaktan omuzları, iki saati geçkin bir süre araba sürmekten dizlerinden aşağısı ağrıyor, bir yandan da artık uyuması gerektiğini biliyordu. Yarın bunların etkisi geçecek, mükemmel hissedecekti her zamanki gibi. Üzerindeki bu etkiyi unutacaktı.

“Aydeniz,” dedi Nigar Hanım torununu uyandırırken. Seslenmesi işe yaramayınca hafifçe omzundan dürttü. “Kızım kalk yerine yat hadi.”

Sonunda Aydeniz gözlerini uykuya doymamışlıkla açtığında gece lambasının ışığında anneannesinin yüzüne baktı. Sonra da etrafına göz gezdirdi. Hâlâ salondalardı ve dedesinin kucağında resmen kıvrılmıştı. Yaşlı adamın sırtının ağrıyacağını bilmesi sabaha kadar burada yatabilirdi. Doğrulurken içi geçmiş dedesi de kıpırdandı.

“Bir an bizimle bir daha hiç ilgilenmeyeceksin sandım anneanne,” dedi Aydeniz anneannesinin uzattığı eli tutup yavaşça ayağa kalkarken. Ayağa kalktıktan sonra Nigar Hanım'ın koluna girdi ve gözlerini kapattı. “Anneanne beni odama yönlendirir misin? Gözlerimi açık tutamıyorum.”

Kibar bir gülüş duydu odasına yönlendirilirken. Nihayet odasına vardığında kendini doğrudan yatağına attı. Gerçekten rahatlık buydu. Serin yatağı çok iyi hissettirmişti. Tekrar uykuya dalacaktı ki yine uyandırıldı.

“Kızım üstündekileri çıkarmadan mı yatacaksın? Pantolon ezer bu sıcakta. Üzerini çıkar da yat.” Aydeniz anneannesinin haklı olduğunu düşünürken yatağında oturur pozisyona geçti. Her şeyi gözü kapalı yapıyordu. Bluzunun eteklerinden tutup başından çıkarırken resmen çarpıldı ve gözlerini uyuşukça aralamaya çalıştı.

“Hey...” diye seslendi karanlığa doğru. Uyku sersemi halde,

Uras'ın onu sıkıca sardığı sırada üzerine sinen kokusuyla varlığını yanında hissediyordu. Koku çok yoğun bir hal almıştı sanki, odası tarif edemeyeceği bir şekilde Uras kokuyordu. Kaşlarını çattı ve karanlıkta birini görmeyi umdu. O kadar bilinçsizdi ki şimdi. Aslında bir nevi uyuyor olduğunun farkında değildi. Etrafta kimseyi göremeyince bluzunu tekrar kokladı. Sonra da öylece gerisin geriye uzandı. İnce bacaklarını saran siyah pantolonunun verdiği rahatsızlık umurunda değildi. Elindeki bluzun kokusuyla derin bir uykuya daldı.